

» ΓΑΒΡΙΕΛΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ:

«Τα σημάδια της χρήσης ηρωίνης είναι μόνο στη ψυχή μου αλλά τα έχω αφήσει πίσω μου εδώ και χρόνια»

Η συγκλονιστική συνέντευξη μίας Πατρικής που πλέον διαπρέπει στο τοπικό καλλιτεχνικό στερέωμα

Η Γαβριέλα Βασιλοπούλου άνοιξε τις σελίδες του βιβλίου της ζωής της. **Στον Λάμπρο Αραπάκο για το lifo.gr.** Περιγράφει την σχέση της με τη μουσική, το θέατρο αλλά και το πέρασμά της από τα ναρκωτικά. Στην τρυφερή νεανική ηλικία, εν μέσω των πρώτων ερωτικών της «σκιρτημάτων»! Ο μπαμπάς ζωγράφος, η μαμά δασκάλα, εκείνη μικρή έκανε μπαλέτο όμως είχε τρέλα με τη μουσική και άρχισε να παίζει αρμόνιο. Γράφτηκε στο Δημοτικό Ωδείο, φοίτησε στο Μουσικό Γυμνάσιο Πάτρας. **Εντάχθηκε από τα 15 στην Ορχήστρα Νυκτών Εγχόρδων του αειμνήστου Θανάση Τσιπινάκη.** Η Γαβριέλα δεν διατάζει να μιλήσει για το «πέρασμα» από τα ναρκωτικά. Και την κατάληξη της στην «καθαρή ζωή»! Όπως λέει, στα 20 της, και ενώ συνέχιζε τις σπουδές της στη μουσική γνώριζε έναν νέο άνδρα. «**Εξαρτήθηκε**» ερωτικά από εκείνον και ήταν ο άνθρωπος που την οδήγησε στα ναρκωτικά. «Στην αρχή μου έλεγε να κάνω κασιές. Δεν μου άρεσε καθόλου. Τον είχα ρωτήσει, θυμάμαι, αν θα εξαρτηθώ από το

κασιές και μου είχε πει όχι. Στην πορεία μου έδωσε μια άλλη ουσία που και πάλι μου είπε ότι δεν πρόκειται να εξαρτηθώ. Εγώ πραγματικά δεν είχα ιδέα για τα ναρκωτικά. Δεν είχα δοκιμάσει ποτέ. Έπειτα κατάλαβα ότι μου είχε δώσει ηρωίνη. Τόσα χρόνια πίστευα ότι η ηρωίνη γίνεται με τη σύριγγα, αυτό ήξερα. Και το λέω σε πολύ κόσμο και όλοι ταράζονται όταν τους λέω ότι η ηρωίνη εισπνέεται και από τη μύτη. Ενώ οι περισσότεροι χρήστες ξεχνούν με κασιές, κάπια, κοκαΐνη και μετά ηρωίνη, εγώ ξεκίνησα με ηρωίνη και μάλιστα χωρίς να γνωρίζω ότι παίρνω ηρωίνη. Και άρχισα να παραμυθιάζομαι. Έλεγα στον εαυτό μου "και δύο και τρεις και τέσσερις φορές την εβδομάδα να κάνω, δε θα πάθω τίποτα". Όλο αυτό έγινε ανεξέλεγκτο, έφτασα στο σημείο να κάνω χρήση κάθε μέρα, κάθε ώρα. Και μετά άρχισαν τα προβλήματα. Άρχισα να μην μπορώ να κοιμηθώ, να πονάω, να θέλω να πάρω ναρκωτικά για να βγω έξω. Ένωθα ασφάλεια μόνο όταν έκανα χρήση. Και όλο αυτό προσπαθούσα να το κρύψω από την οικογένεια μου. Για το λόγο αυτό ντυνόμουν όμορφα, βαφάζομαι και προσπαθούσα να περιποιηθώ τον εαυτό μου».

Τα ναρκωτικά την ανάγκασαν να σταματήσει από την δουλειά. Αλλά και από τη μουσική. Αν και φίλοι της έλεγαν να «διακόψει» μια και ο τότε αγαπημένος της... «της έδινε πράξα» εκείνη δεν το έκανε. «Τον εμπιστευόμουν, ήταν ο μεγάλος μου έρωτας... Μόλις έμαθα ότι μου δίνει ηρωίνη, πήγα τον βρήκα, τακωθήκαμε άγρια, παραδέχτηκε ότι είναι ηρωίνη και μου ζήτησε να φύγω από τη ζωή του. Εγώ όμως δεν ήθελα να τον αφήσω».

Η Γαβριέλα συνέχισε να παίρνει ηρωίνη. Εξομολογήθηκε στην αδελφή της – τότε 16 ετών – τι ακριβώς της συνέβαινε, αργότερα το έμαθαν και οι γονείς της. Φεύγει από το σπίτι, μένει με τον άνδρα που την έβαλε στον κόσμο των ναρκωτικών. Ο «δρόμος» γνωστός: «Αυτός έβγαζε λεφτά, διότι δούλευε, έκανε και εμπόριο και όλη μέρα πίνανε. Δεν είχα τίποτα να κάνω όλη μέρα, μόνο έπινα. Τους γονείς μου δεν είχα την αυτοκία να τους αντιμετωπίσω. Στην "Ορχήστρα Νυκτών Εγχόρδων" το είχαν μάθει και ο μάεστρος μας Θανάσης Τσιπινάκης προσπαθούσε να βοηθήσει τη μάνα μου ν' απευθυνθεί σε πρόγραμμα. Απεξάρτησης και να ενημερωθεί. Όσες φορές

μ' έπαιρνε τηλέφωνο η μάνα μου και το σήκωνα, με παρακαλούσε να πάω σε πρόγραμμα. Εγώ δεν άκουγα τίποτα και της έλεγα "έμαι καλά" και τελείωνε η υπόθεση. Δεν θεωρούσα ότι υπάρχει εθισμός. Θεωρούσα επειδή έχω από τον άνθρωπο στη ζωή μου, θα είμαι πάντα καλά».

Κάποια στιγμή η Γαβριέλα αποφασίζει να επιστρέψει σπίτι. Οι γονείς της, λίγες μέρες μετά την κλειδώνουν ώστε να μην έρθει σε επαφή με τα ναρκωτικά: «Μου τελειώνουν όλα είχα πάνω μου. Και αρχίζω να πονάω, να κρυώνω, έχω πολλά

κάτω, από τον πέμπτο όροφο κατευθείαν κάτω. Έπεσα και δεν μπορούσα να σηκωθώ, να κουνηθώ, να φωνάξω, ήμουν στα γόνατα και κουνούσα μόνο τα χέρια. Προσπαθούσα να βγω κάπως αλλά ήταν σκοτάδι, τίποτα δεν έβλεπα. Μια μαινιόλα. Χτύπησα παντού. Ασθενοφόρα, πυροσβεστική, αστυνομία. Προσπαθούσαν να με τραβήξουν από τα χέρια και εγώ δεν μπορούσα να τα σηκώσω, δεν είχα δύναμη να πατήσω τα πόδια μου. Με έβαλαν με τα χίλια ζάρια σ' ένα ασθενοφόρο, μου έδωσαν ηρεμιστικά και πρέμηση. Πήγα στο νοσοκομείο και όλοι πίστευαν ότι τα πράγματα ήταν πολύ σοβαρά. Κάνω εξετάσεις και είχα τρία κατάγματα σε αυκένα, μέση, θώρακα και όλοι φώναζαν ότι έγινε θαύμα που δεν πέθανα. Ήμουν ευχερή. Στο νοσοκομείο συνάντησα και μια ψυχολόγο και μιλούσα μαζί της, πρέμηση πολύ... Τότε κατάλαβα ότι για να επικοινωνήσω με τους άλλους και να νιώσω ελεύθερη, δεν χρειάζεται να έχω πει. Ήταν μια συνειδητοποίηση, το θαύμα που μ' έκανε να καταλάβω ότι πρέπει να μείνω στη ζωή. Εκείνο το βράδυ και είπα στους γονείς μου ότι θα γραφτώ στον ΟΚΑΝΑ».

Η «Γέφυρα» ήταν τελικά η

λύση για την Γαβριέλα. Μάλιστα «βούτηξε» και στα νερά του Πατριακού για να περάσει από το Αντίριο στο Ρίο, στην «καθαρή» ζωή.

«Ένα χρόνο μετά επέστρεψε στην Ορχήστρα. Την αγκάλιασαν. Δυστυχώς, όπως η ίδια λέει, ο Θανάσης Τσιπινάκης έφυγε από τη ζωή το Νοέμβριο του 2012 και δεν κατάφερε να έρθει στην αποφοίτησή της από το πρόγραμμα. Τον θεωρεί δεύτερο πατέρα της.

Σήμερα η Γαβριέλα εξακολουθεί να είναι δραστήρια, να ασχολείται με τη μουσική, την τέχνη το θέατρο. «Όταν λέω σε φίλους μου ότι υπήρξα εξαρτημένη στα ναρκωτικά, όλοι ψάχνουν να βρουν πάνω μου τα σημάδια της χρήσης και δεν βλέπουν τίποτα. Σαφηνίζονται και νομίζουν ότι τους κοροϊτεύω. Τα σημάδια της χρήσης είναι μόνο στη ψυχή μου αλλά και αυτά τα έχω αφήσει πίσω μου εδώ και χρόνια».

Το περασμένο καλοκαίρι συμμετείχε ως μουσικός με το Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο Πάτρας και την Ορχήστρα Νυκτών Εγχόρδων «Θανάσης Τσιπινάκης» στις «Τρωάδες» του Ευριπίδη στην Επιδαύρο. Και συνεχίζει... ❖

«Πήρα το ρίσκο, έπεσα από το φωταγωγό κατευθείαν κάτω. Ήμουν στα γόνατα και κουνούσα μόνο τα χέρια...»

